

Blondie: Parallel Lines

[Artiklen her er et led i den såkaldte klassikerserie, hvor forbehold lidt ryger ud af vinduet for at understrege, hvorfor netop denne plade er en klassiker]

Skrevet for Undertoner | 28.05.09

Blondie, *Parallel Lines*, Chrysalis, 1978

Nogle gange er *Parallel Lines* verdens bedste plade. Ofte endda.

Som barn forestillede jeg mig 1970'erne som utroligt brune og på alle måder som en tid, det havde været nederen at være andet end spæd eller senil i. Når jeg bare ser coveret til *Parallel Lines*, ved jeg, jeg tog fejl. 1970'erne bød på personer og musik gjort af så ubegribelige mængder coolness, at man i dag slet ikke prøver at konkurrere med dem, men blot forsøger at imitere 1980'erne, i vished om at man aldrig bliver mere end nummer

to – at best. *Parallel Lines* hedder albummet, og der er parallelle linjer på coveret. Det er simpelt og så forbandet selvsikkert, at man ikke kan andet end beundre det.

Når man betragter coveret, forstår man også albummets væsen. Alt er sort og hvidt med en skarp rød penetrerende linje, der gør, at det nok er enkelt, men det er ikke kedeligt. Det dansable og melodiske repræsenteres i de store grin på de flotte fyre. Det alvorlige og aggressive er symboliseret i Debbie Harrys iskolde ansigt, der på ingen måde gør hende mindre tiltrækkende. Samtidig er man nødt til at hæfte sig ved dobbeltheden i, at grinebiderne ser ud til at være på vej på kontoret, mens den seriøse isdronning er klædt på til at danse dansegulvet i stumper og stykker. Sådan er albummet; cool, enkelt, sjovt, seriøst, elegant, rå, smukt og intenst.

Hvis en plade skal være så god, at den kan kaldes en decideret klassiker, skal den indeholde lutter overlegne numre. Der må ikke være et broddent kar imellem. Sådan forholder det sig med Blondies *pièce de résistance*. Og nu vi er ved *pièce de résistance*, så skal et klassisk album også have et nummer, der ikke bare er godt, men udødeligt, og det har *Parallel Lines* også, men mere om det senere.

Åbneren, powerpopklassikeren “Hanging on the Telephone”, starter pladen med sådan et spark i røven, at

man ikke har lyst til til høre andet end Blondie, før nålen har ædt sig helt ind til mærkaten på midten af side to. Det er Nerves, der står bag "Hanging on the Telephone", og deres version er bestemt også fantastisk, men Blondies er endnu bedre, og det er den primært grundet Debbie Harrys fantastiske vokal, der måske ikke er den klareste eller den smukkeste. Det er heller ikke den mest rå, men mon ikke det er den mest rigtige? Hun ved, at hvis man skal tage attitude og coolness med i skole, så skal man have nok med til hele klassen, og det har Harry. Hun har nok med til hele skolen.

Det siges, at for hver fem powerpopsange om kærlighed, der er skrevet, er der en, der handler om stalking. Det passer perfekt på "One Way or Another". Efter sigende handler den netop om en stalker, og det kan man også godt høre, hvis man koncentrerer sig bare lidt om teksten. Man må tage sig selv i at reflektere over, hvor langt der egentlig er fra forelskelse til besættelse til stalking. På dette tidspunkt er det vel overflødigt at understrege, at "One Way or Another" er et utroligt intenst nummer. Man kan under ingen omstændigheder ignorere dansegulvet, når musikken bogstaveligt talt spiller, og Harrys snerrende vokal får en til at ønske, hun faktisk var en stalker, og at man selv var det heldige offer.

Selv når de, som man siger, tager den ned et nøk, som på "Fade Away and Radiate", er det stadig intenst. Til en koncert ville bandet uden tvivl få spontane lightere eller – i vore dages ovennævnte manglende coolness – mobiltelefoner i vejret hos publikum. Undervejs ville guitarfladerne skabt af de særdeles kompetente guitarister dog få flertallet til at slukke lighterne for at kunne pumpe knyttede næver i luften i stedet. Til sidst kommer lighterne imidlertid i vejret igen, og man står og tager sig selv i at tænke over, hvordan man lige har kunnet rocke til et så smukt og elegant nummer. Overgangen sker så flydende, at man slet ikke bemærker det.

Moderen til alle banale kærlighedssange, "Pretty Baby", får hurtigt din grublen over det foregående nummers usynlige overgang til at forsvinde som dug for solen. Som alle numrene starter det med ét, og så er vi i gang. Første verslinje er: »Pretty baby you look so heavenly / I need your nebula from under the sun.« Det gamle trick med at sammenligne sin elskede med himlen og stjernerne er brugt af en telefonbog af kunstnere fra Kim Larsen til Beach Boys, og det virker hver gang. Det gør det jo. Saftige, stramme breaks gør cocktailen præcis stærk nok til, at den slår hårdt, selvom den smager sødt. En slags banale kærlighedssanges Somersby.

"Will Anything Happen?" er en titel skrevet i himlen. Det er ganske enkelt noget nær det bedste navn, man kunne give en sang om kærlighed, hvilket på sin vis må siges at være et gennemgående tema, men albummet er alligevel ikke et rent powerpopalbum. Der er både punk-, pop- og disco-inspirationer, der gør det svært at sætte albummet entydigt i bås. Det ligger der en vis charme i, for hvor flere af teksterne handler om den uskyldige, enkle teenagekærlighed – som i enhver powerpopsang – så er der også andre langt mere dystre at finde, f.eks. denne, der tænker over fremtiden med en sort sky hængende over hoved-

et: »I always said that you'd make it / just don't forget that I said it.« Der er en snert af frygt for at miste sin elskede, hvilket er et smådystopisk syn på fremtiden. Til gengæld er han, hun er bange for at miste, på vej til at blive rockstjerne, hvilket så bringer lidt banalitet og naivitet ind i sangen, som gør den så svær at sætte i bås. Men hvorfor også blive caught up i genredefinitioner? Det er en god sang, og så kunne jeg ikke være mere ligeglad med, om den skal klassificeres som det ene eller det andet.

Phil Spector, er det dig? Ifølge informationerne i innersleeven er det ikke, men det kunne sagtens have været den formodede jew-fro-killer, der stod bag produktionen på "Sunday Girl". Det er så fjerlet, lyst og ikke mindst catchy, at der lige så godt kunne stå Ronettes under 'personnel', som der kunne stå Phil Spector under 'producer'. Der er silkebløde »uuuuuuuuuhh«-kor, og i omkvædet er der håndklap. Håndklap er som bekendt den ældste og letteste måde at få en sang gjort catchy på.

Som lovet har dette album også en udødelig klassiker af et nummer. Du ved garanteret allerede, hvilket jeg taler om: "Heart of Glass". Jeg gider ikke fortælle, hvordan det lyder, for hvis man ikke har hørt det, læser man med 100 procents sikkerhed heller ikke Undertoner. I stedet vil jeg fortælle, hvor fantastisk det er. Den korteste måde at forklare det på er ved at nævne det faktum, at ikke 100.000 ugentlige afspilninger på værtshusjokebokse og provinsdiskoteker verden over kan rokke ved, at "Heart of Glass" er et af verdens ubetinget bedste numre. Du har været ude og danse til det, og jeg har været ude og danse til det. Vi har alle sammen været ude og danse til det, og vi vil alle gøre det igen, fordi det nummer er som skabt til en festlig aften, hvor amorinerne får øjnene til at løbe i vand, som pollen kan gøre det på de bedste forårsdage. Det kræver ikke meget fantasi at forestille sig sin udkårne danse i slowmotion med med øjnene låst fast i ens egne, når man hører "Heart of Glass". Man er pludselig i halvfjerdsere, og man er cool, som de var det i halvfjerdsere. Og nu er vi ved at være fremme ved det, der gør denne plade så fantastisk. Det, denne plade kan, som ingen andre kan lige så godt, er at overbevise lytteren om, at det hele nok skal gå. Man føler sig pludselig cool og overbevist om, at man kan få fat i hende, man ikke tør invitere ud. Det er pladen, der kun kan gøre enhver situation bedre, og det må siges at være lidt af en evne at besidde.

[Artikel hos Undertoner](#)